

Tunadalskyrkan 161030

Tema "Lärjungaskap" del 6 Andens Gåvor

1 Kor 12:4-11

I veckan hade vi styrelsemöte och det var många olika frågor att ta i. Ansvarsuppgifterna delades och en del föll på min lott. Och när jag sedan skulle se efter vilka kontakter jag skulle ta, så hade jag skrivit "Kolla med Jesus". Förmodligen skulle det stå "kolla med XX", men av någon anledning blev det Jesus istället. En felskrivning som egentligen var väldigt klok, även om han kanske inte kunnat svara på just den frågan det gällde.

Kolla med Jesus! Ja, det är en stor förmån vi har fått att kunna göra det, att få ha en dialog med honom om allt vi möter, och ibland ta emot uppmuntran, hjälp att komma vidare, förlåtelse om det gått snett, nya möjligheter. Höstens tema om lärjungaskap skulle kanske kunna sammanfattas i min felskrivning kolla med Jesus, för det är ju det det handlar om, att ha en sådan relation till honom att vi kan komma till honom, få hjälp att förstå vad han vill med just mig, att ta emot hans arbetsorder och få möjligheter att kunna göra det.

Vad är det som kvalificerar oss att vara i hans tjänst, att vara lärjungar? Jo, det är närheten till honom, att säga ja till att tro på honom och en vilja att ha honom med i sitt liv. Det handlar inte om perfektion, om att göra en massa saker utan främst om relationen till honom. Sen kan det naturligtvis vara så att vi får göra saker också i hans tjänst, men det är inte det som kvalificerar oss till det.

Lärjungen Petrus hade misslyckats totalt. I sina egna ögon var han säkert en nolla, en stor loser. Han som bedyrat Jesus att han alltid skulle stå vid hans sida, förnekade tre gånger att han kände honom, och försvann sedan och gömde sig kan man tänka av både skam och självförelöser. Men Jesus skickade hälsningar till honom, speciellt från den tomma graven: Hälsa särskilt Petrus och efter en tid fick han så småningom tre gånger förklara: Jesus, jag älskar dig. Han fick full upprättelse och fick ett helt nytt uppdrag, att bli ledare för den första församlingen.

Häromdagen läste jag en artikel om en man i Kongo som var djävulsdyrkare, och som fick höra om den kristna tron genom ett

radioprogram på sitt eget stamspråk, Det grep tag i honom och han samlade fler från sin by för att lyssna till programmen, och inte minst orden om att det fanns en mäktig Gud betydde mycket. De sände efter pastorn som höll i radioprogrammen och efter två dagars vandring kom han dit och svarade på deras frågor. De blev så småningom kristna och mannen som var djävulsdyrkare grundade en kyrka och är nu pastor i den.

Gud använder den han vill i sin tjänst och kan göra det på så många olika sätt oavsett om vi tycker att vi är kvalificerade eller inte. En sång säger: Herre vad tänkte du på när du valde en sådan som mig. Men lyckligtvis ser Gud med andra ögon än vi själva och vill använda alla som står till förfogande till tjänst för honom. Han har gett oss olika redskap, vi är som levande stenar som bildar församlingen, där varje del är viktig, vi är hans ambassadörer, vi får göra det i kärlek – den gudomliga kärleken, han ger oss olika tjänster och samverkar med vår personlighet och förstärker det som redan finns, men han kan också ge nya möjligheter om vi är öppna för det. Han har gett oss bönen som kanal för kommunikation med honom och så vill han ge oss det som kallas nådegåvorna. Nåd är inget vi förtjänar, utan något som ges för att givaren vill och kan ge, och dessa gåvor är inte till för att tas emot och ställas in i ett skåp utan till användning för hela Kristi kropp, dvs alla kristna till tjänst för varandra, för att stärka, bygga upp och göra Kristus känd och trodd.

Vi kan ha olika tankar och känslor omkring nådegåvorna. Vi kan ha sett dess positiva effekter, vi kan ha sett dess negativa effekter, Människor kan ha tagit äran åt sig och använt gåvorna för att visa på sig själva. Men grundtanken är att det är Gud som skall bli förhålligad inte människan, och att vi får vara hans mun och händer för att göra det han vill. De här gåvorna säger Paulus ges till var och en, vilket i sig är fascinerande, åt var och en, men förutsättningen är att man vill ta emot. Det hjälper ju inte att få gåvor om man inte är beredd att öppna dem av olika anledningar. Vi kan ibland vara rädda: vad skulle hända om... Hur skulle det se ut om jag..., eller, tänk om någon annan kommer till mig och säger något i ex en profetia eller genom det som kallas kunskapens ord, det skulle inte kännas bekvämt.

Men man kan också vända på det: undrar vad som skulle hända om jag kunde be för en sjuk människa och något händer, tänk om jag

skulle kunna få så stor tro att det övervinner alla hinder, vilken möjlighet att Gud kan göra det som inte går att förklara, och att jag kan få vara en del i det och visa på honom, vilken förmån att kunna använda tungotal när jag ber, när mina egna ord inte räcker till, tänk att kunna uppmuntra och styrka varandra med ett profetiskt tilltal i kärlek och omsorg, och vilken tillgång att förstå om vi är rätt eller fel och genom gåvan att skilja mellan andar kunna korrigera riktningen inte genom fördömelse utan genom kärlek.

Andens gåvor är Guds sätt att använda oss för att göra det han vill. Jesus utlovade Hjälparen, den helige ande som skulle vittna om honom och som skulle ge kraft att föra budskapet vidare. Och därför är gåvorna hans arbetsredskap till oss. Alla gåvor utom tungotal och uttolkning av tungotal finns i Gamla testamentets skildringar, även om det inte var givet åt var och en, utan åt profeter och kungar, åt dem som på ett speciellt sätt var Guds utvalda till hjälp åt folket. Jesus använde gåvorna, det står ingenstans om tungotal, men vi kan ju inte veta säkert. Men när pingstdagen kommer så sprängs alla gränser och alla hör på sitt eget tungomål talet om Guds väldiga gärningar, och sedan finns det med genom Nya testamentet. Så vi är i en väldigt god tradition när vi läser, talar och praktiserar detta. Det är inget nytt, det är inte något som är förbehållet en viss kyrka, utan det är till för oss var och en.

Hur var det Paulus skrev: Nådegåvorna är olika, men andensamma. Tjänsterna är olika men Herren densamma. Verksamheterna är olika, men Gud är densamme, han som verkar i allt och överallt. Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta. Anden fördelar sina gåvor på var och en som den själv vill.

Det känns egentligen lite konstigt att prata om nytta när det gäller kristen tro, men kanske skulle man kunna säga att det är för allas bästa; alla är lika delaktiga även om var och en har sin funktion och uppgift. Paulus talar ju i samma kapitel om de kristna som en kropp, och om alla skulle vara näsa, hur blev det då med ögonen och att se, om alla vore fötter, hur blev det då med någon annan del av kroppen? Alla behövs och har sina möjligheter och uppgifter.

Att tala visdomens ord och kunskapens ord ligger mycket nära varandra, det handlar om att förmedla Guds sanningar så att de blir

förstådda, att lyssna in och tolka bibelordet och förmedla det till andra. Att liksom se hur bibeltexterna öppnar sig och man hittar nya djup, och delar det vidare. Men kunskapens ord kan också handla om att Gud visar saker om en annan människa som man omöjligt kan ha kännedom om på annat sätt och som kan ge hjälp och stöd vidare. Det ligger också nära profetians gåva, som handlar om att förmedla Guds tilltal in i en värld som denna. Om man vill göra en liten distinktion kan man säga att visdomens och kunskapens ord handlar om att människan tolkar, profetian om att det är Gud som talar. Den som profeterar och uttyder profetia lånar ut sin mun till Gud. I kroppen är det inte munnen som tänker, utan talar det som hjärnan vill förmedla.

Men Paulus säger att det är mycket viktigt att pröva det som sägs. Ibland kan det kännas lite besvärligt att göra det, för vi vill ju inte kritisera, speciellt inte om någon säger "Så säger Herren", eftersom det kan kännas definitivt – men all profetia skall provas – stämmer det med skriften, kan den som får profetia bekräfta det som sägs, för det med sig frid eller oro? Någon sa en gång: Om det är Gud som talar, så behöver vi inte göra så mycket, utan vänta och se. Han återkommer igen om det är från honom. Vi kan fundera på saker eller ana att det 'är något Gud vill ha sagt', men vill inte riktigt tro att det är sant. Då kan en profetia bekräfta det vi anar, och hjälpa oss vidare.

Att be för sjuka, i grundtexten står det om helbrägdagörelsens gåvor, ligger ju nära gåvan att göra kraftgärningar – det finns ingen mänsklig möjlighet, utan det är bara Gud som kan göra det och om han vill kan gå tvärs emot naturlagarna – men som väljer att använda oss var och en som sin förlängda arm- och kunna möta människor i kärlek och förmedla hans kraft. I Efesierbrevet 1:19 läser vi: *Må han ge ert inre öga ljus så att ni kan se hur väldig hans styrka är för oss som tror- samma oerhörda kraft som han med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himmelen.*

Vi kan inte göra någonting i egen kraft, men han kan göra allt med sin kraft- Vi får vara kanaler och lita på att han har andra möjligheter än vi har, att hans "dynamis"- dynamit, kraft behövs och är verksam också i dag.

Trons gåva är mer än att tro på Jesu till frälsning, det handlar om att få en orubblig tillit till att han kan i många olika situationer, och att hålla fast vid det också när det verkar vara tvärtom. Den gåvan ger uppmuntran och stöd – håll ut, ge inte upp ”Löften kunna ej svika”. Trons gåva förhålls Gud och ger glädje i församlingskroppen. Den är bärare av hopp och framtidstro.

Att skilja mellan andar handlar om att kunna se om det smyger sig in något som inte är av Gud. På Nya testamentets tid fanns det många profeter som hade sin egen lära, eller gjorde en sammanblandning av kristet och ickekristet, och därför var det viktigt med gåvan att skilja mellan andar för att den rätta läran skulle bli förkunnad. Några kriterier för att pröva detta kan vara: Visar det på att Jesus är Herre, Jesus som sann människa och sann Gud, Förmedlar det kärlek, stämmer det med skriftens samlade vittnesbörd?

Tungotalet kan man säga är att prata ”ängelska med ä”, ett språk som bara Gud förstår, men som kan uttydas av den som fått gåvan att göra det. En profetia kan frambäras med hjälp av tungotal, men också direkt genom att någon förmedlar en bild, ett bibelord, tankar man upplever kommer från Gud. Att uttyda tungotal och profetia är viktiga gåvor, eftersom det annars inte kan förstås, och då är det bättre att inte använda det i församlingens mitt säger Paulus. Men rätt använt kan det utmana och uppmuntra även icke-kristna som kommer till gudstjänsten. Tungotal kan också vara riktiga språk, där den som talar inte har en aning om vad det är som sägs, men som kan förstås av en annan människa. Tungotalet kan vara till stor hjälp i bönen, för när man inte vet hur man ska be kan tungotalet vara ett sätt att utgjuta sitt hjärta inför Gud.

Var och en har fått en gåva, utifrån Andens eget beslut. Vilken gåva/vilka gåvor är dina och mina? Kanske har vi någon gång i tiden vetat om att vi är bärare av någon av gåvorna, men med tiden så har det förpassats till hatthyllan där det ligger i gott förvar men inte används. I 2 Tim läser vi: *Därför påminner jag dig om att du skall återuppliva den nådegåva från Gud som finns hos dig sedan jag lade mina händer på dig. Ty Gud har inte gett oss en modlöshetens ande utan kraftens, kärlekens och självbesinningens.*

Eller också har vi inte kanske riktigt vågat tro att det gäller mig, alla andra men inte jag. Vilken möjlighet att då få be om att få del av någon av gåvorna för att församlingen, de kristna ska byggas upp.

Att få gåvorna handlar aldrig om att bli Guds marionetter som bara sprattlar utan att kunna ha en egen vilja. Det handlar inte om extas och att inte veta vad man gör, utan om att som gåvobärare kunna hantera gåvorna och veta vad man gör. Att kunna förstå när de ska användas och låta bli vid fel tillfälle.

Det handlar om att vara i hans tjänst, och hans enda villkor är: Vill du vara med, vill du bygga upp Kristi kropp, vill du ta emot allt jag vill ge dig?

Och så kan vi tillsammans hjälpa varandra att utveckla gåvorna, för det handlar om att våga, att göra det där man är trygg för att sedan våga sig vidare, och att uppmuntra varandra.

Avsluta med Ef 4:15-16

Låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden, så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus. Han låter hela kroppen fogas samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper och stöder, men just den kraft han ger åt varje särskild del. Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek.

AMEN